

den forkortede Arbejdstid, vi have faaet siden den Periode, jeg her nævnede, har bidraget ganske betydeligt til at hæve vor Arbejderklasse op til det, den er, har givet den bedre Frakker eller i alt Fald hver en Frakke og har givet den Syn for andre og bedre Adspredelser, end den havde Adgang til den Gang.

Og naar man er enig i — og det tror jeg ingen vil benægte — at det i Almindelighed set vil være rigtigt og godt, om man formede Forholdene saaledes, at Arbejdstiden forkortes, og det endda ret betydeligt, synes jeg ikke, man skal være bange for Princippet, thi det Princip, synes jeg, er altid godt, som man gør godt med. Det er jo heller ikke saadan noget rent splinter nyt, noget, man aldeles ikke har set før under Solen, som jeg staar og omtaler her. Ovre paa de australske Øer, ikke blandt de vilde, men blandt kultiverede Mennesker, er det jo ikke noget helt nyt, at man har denne Arbejdstid, som jeg staar her og skal udbede mig det høje Tings Medhjælp til at skaffe for danske Arbejdere. Der er jo helt andre Forhold, fordi de ikke have de gamle nedarvede Opfattelser, de gamle Traditioner at kæmpe imod derovre. De have selv kunnet skabe sig Forholdene, og der er det jo saa, at 8 Timers Normalarbejdsdagen gælder kun med meget faa Undtagelser. Man vil sige, den er ikke fastsat ved Lov. Det er den ganske vist heller ikke, men den gælder i hvert Fald, og Arbejderne have været i Stand til at faa den uden Lov. Men da vi ikke her ere i Stand til at faa den uden Lov paa en saadan Maade, at der ikke opstaar store Forstyrrelser, mene vi, at det er Regeringsmagtens og Lovgivningsmagtens Pligt at hjælpe til dens Indførelse for at undgaa saadanne Forstyrrelser. Ogsaa forskellige Steder i Nordamerika har man ved Statens Værksteder fastsat Bestemmelser, som gaa ud paa, at Arbejdstiden kun skal være 8 Timer. Ved Lov af 25. Juni 1868 har man indført 8 Timers Arbejdsdagen i Fristaternes Værksteder og Værfter. Den er indsat den 1. August 1892 som Kapitel 352 i de forenede Staters Statuter eller Grundlov om man vil, under denne Form: Enhver Arbejder, der anvendes af de forenede Staters Regerings eller Columbias Entreprenører eller Underentreprenører i offentligt Arbejde for de forenede Fristater eller Columbia have 8 Timers Arbejdsdag undtagen i paatrængende nødvendige Tilfælde. Denne Lov er lidt efter lidt antagen af de vigtigste Stater for deres

offentlige Arbejders Vedkommende. Det er f. Eks. Tilfældet i New York, i Kalifornien, i Massachusetts og flere andre Steder.

Det, der kræves her, er ikke noget nyt Krav. Arbejderne have paa deres Kongresser, hvor de have behandlet disse Spørgsmaal, hver Gang fremsat dette Krav saa stærkt, som de vare i Stand dertil. I Paris fremsattes det 1889 — det var ikke første Gang, det var den Gang endda en Menneskealder, siden det første Gang blev fremsat, paa en Gang, endda uden nogen Forbindelse indbyrdes, i Baltimore i Nordamerika og i Genf i Svejts af to forskellige Kongresser. Men altsaa Kravet fremsattes igen i Paris i 1889, i Bryssel 1891, i Zürich 1893, i Paris 1900 og endelig sidste Gang i Amsterdam 1904. Det er jo heller ikke saa, at man alle andre Steder endnu trækkes med en saa lang Arbejdstid som her i Danmark; det gælder saaledes, kan jeg godt sige, ikke det meste af Mellemeuropa. Der har i den senere Tid fundet ret store Konflikter Sted i Træarbejderfagene i Berlin, Wien og Buda-Pest. I Berlin er indført 9 Timers Arbejdsdagen — det er Snedkerne, det der drejer sig om. I Wien er der Konflikt endnu, man er enig om 9 Timers Arbejdsdagen, men man slaas om Organisationsretten, og i Buda-Pest er der en større Konflikt, ogsaa i Snedkerfaget mærkværdigvis. Der foretog den ungarske Regering — jeg beder den ærede Indenrigsminister lægge Mærke til, at det var Regeringen, der foretog det — en Mægling mellem de stridende Parter og fastslog Princippet om 9 Timers Arbejdsdagen. De franske Arbejdere have paa deres Kongres i Fjor vedtaget følgende: „Det overdrages til Generalstrejkekomiteen at indlede en energisk Agitation for 8 Timers Arbejdsdagen gennem Ord og Skrift, ved Forsamlinger og Kundgørelser, i Særdeleshed gennem store Manifestationer den 1. Maj“, og „Agitationen skal vedvare til 1. Maj 1906, fra hvilken Dag alle Arbejdere have at vægre sig ved at arbejde mere end 8 Timer“. Det er altsaa et Resultat af denne Kongres, at man fra 1906 ikke vil arbejde længere end 8 Timer. Hvorvidt deres Organisationer ere i Stand til at gennemføre det, tør jeg ikke udtale mig om, men med det Temperament, Franskmandene have, antager jeg, at i hvert Fald Princippet om en stærk Forkortelse af Arbejdstiden vil se sin Virkeliggørelse nærme sig henimod den Tid eller kort Tid derefter.

Ja, om det saa er fra selve Rusland,